

СТАРАТА ЧАРШИЯ

Старият майсторъ-калпакчия дѣдо Василъ е станалъ на шевекеръ и бодака съ корави прѣсти нѣкакво парче кожа.

Приведенъ, прекрачвамъ прага на вратата и поздравлявамъ:

— Добро утро, дѣдо Василе!

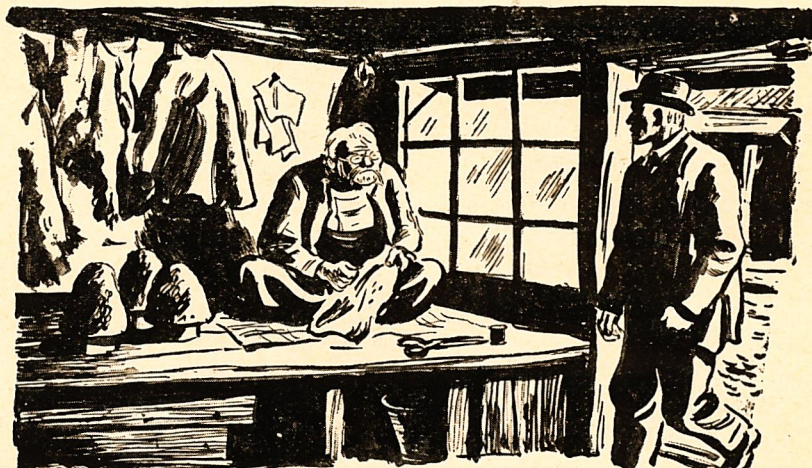
— Далъ ти Господъ добро! Добре ми дошълъ!

— Трѣбва много работа да те е притиснала, та си подранилъ, толкова?

И тѣ — вземи единъ, та удари другъ. Три само работятъ колко-годе, а останалитѣ — колкото да се рече, че сж дюкяни. Поминъкъ нѣма, дѣдовото, поминъкъ.

— Где си училъ занаята, бѣ дѣдо Василе?

— Въ Габрово, синко, въ Габрово. Въ турско съмъ го училъ. Иванъ Йончевъ, Богъ да го прости, ми бѣше майсторътъ. Той ме е научилъ. После отидохъ да работя

— Тя, работа, синко, остави я, ами старостъ, старостъ... та не ми се спи. Нѣма работа, нѣмааа, ами какво да правя, като за друго ме не бива. Пъкъ и не съмъ свикналъ да стоя празенъ или да дрѣмя по кафенетата. Свърши се тя! Едно време тукъ, въ чаршията, имаше трийсетъ и два дюкяна, момчеее! А сега сж останали само седемъ.

при Тотя Ивановъ. Ти трѣбва да си чувалъ за него. Юнакъ човѣкъ бѣше. Въ Габровското възстание бѣше стотникъ на Дюстабановата чета и, преди да се вдигнатъ, по цѣли нощи съ него сме шили ѝпаси за сабитѣ на юнацитѣ. После, като ги разбиха, той остана да се крие въ Балкана при колибаритѣ.

Нѣма смѣтка вече, синко, отъ